

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 96/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Andreou Kuruczovou, advokátkou, Hlavná 979/23, Galanta, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5Tos/187/2025 z 19. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. januára 2026 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva garantovaného čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznať mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Uznesením Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11T/82/2022 zo 7. februára 2024 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3Tos/27/2024 z 27. februára 2024 bolo rozhodnuté o nevzatí sťažovateľa do väzby po výkone trestu odňatia slobody v inej veci, pričom väzba sťažovateľa bola podľa § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka a písomným sľubom. Sťažovateľovi boli zároveň uložené

povinnosti oznámiť súdu každú zmenu miesta svojho pobytu, byť zárobkovo činný, raz za 30 dní dostaviť k probačnému a mediačnému úradníkovi, oznamovať mu svoju aktuálnu adresu a preukázať spôsob obživy, ako aj obmedzenia v podobe zákazu požívania alkoholických nápojov, zákazu vycestovania do zahraničia a zákazu priblížiť sa alebo zdržiavať sa pri poškodenom a jeho obydlí. Keďže sťažovateľ uvádzané požiadavky podľa názoru súdu korektne neplnil, uznesením okresného súdu sp. zn. 11T/82/2022 z 13. októbra 2025 bol na základe príkazu na zatknutie vzatý do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku. Okresný súd zároveň väzbu sťažovateľa s poukazom na § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd tak, že avizované uznesenie podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil a s poukazom na § 80 ods. 3 Trestného poriadku vzal sťažovateľa do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Krajský súd zároveň väzbu sťažovateľa s odkazom na § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Dôvod tzv. útekovvej väzby podľa názoru sťažovateľa nie je daný. Nenachádzal sa totiž na úteku, neskrýval sa a ani inak nemaril priebeh trestného stíhania. Z účasti na nariadených termínoch hlavného pojednávania sa buď riadne a včas ospravedlnil, alebo sa pojednávalo bez jeho prítomnosti. Neplnenie niektorých povinností uložených sťažovateľovi v kontexte nahradenia väzby uznesením zo 7. februára 2024 v spojení s uznesením z 27. februára 2024 zapríčinili objektívne prekážky, ktoré sťažovateľ podrobne popisuje. V danom prípade absentuje aj dôvod tzv. preventívnej väzby, pretože skutky, pre ktoré je na sťažovateľa aktuálne podaná obžaloba, sa mali stať v rokoch 2019 až 2021. Od vznesenia obvinenia v aktuálnej trestnej veci až do nastúpenia sťažovateľa do výkonu trestu odňatia slobody v inej trestnej veci (27. júla 2021) uplynuli takmer 2 roky, po ktoré bol sťažovateľ stíhaný na slobode. Ak teda dôvody väzby neboli dané v uvádzanom čase, nie je namieste uvažovať o ich naplnení ani po uplynutí takmer 7 rokov od spáchania tvrdených skutkov. V ďalšej argumentácii sťažovateľ nesúhlasí s založením tzv. preventívnej väzby na jeho trestnej minulosti, pretože k uvedenému faktoru nepristúpila žiadna ďalšia verifikovateľná okolnosť. Sťažovateľ akcentuje, že jeho správanie vo výkone trestu odňatia slobody v inej veci bolo na požadovanej úrovni. Napokon sťažovateľ tvrdí neprimeranú dĺžku rozhodovania väzobného konania, ktoré malo trvať na dvoch stupňoch (vrátane doručovania napadnutého uznesenia) 51 dní.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde)

a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Neuniklo pozornosti ústavného súdu, že podľa odôvodnenia ústavnej sťažnosti malo k zásahu do práv sťažovateľa dôjsť aj postupom a uznesením okresného súdu. Rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je však v rovine označenia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým boli podľa sťažovateľa porušené jeho základné práva a slobody, tvorený výlučne napadnutým uznesením. Námietku porušenia sťažovateľom uvádzaných referenčných kritérií postupom a uznesením okresného súdu uvedenú len v dôvodoch ústavnej sťažnosti tak ústavný súd vo vzťahu k petitu ústavnej sťažnosti vyhodnotil len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že sťažovateľa v tomto smere nevyzýval na doplnenie petitu, pretože podľa princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd by preto nemal právomoc preskúmať postup a uznesenie okresného súdu, keďže ho už preskúmal na základe sťažnosti sťažovateľa krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľa (m. m. napr. III. ÚS 357/2024). Ústavná sťažnosť by preto musela byť vo vzťahu k postupu a uzneseniu okresného súdu odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť aj v prípade, ak by sťažovateľ uvádzaný postup a uznesenie objektivizoval v petite ústavnej sťažnosti.

6. S obdobným poukazom na viazanosť ústavného súdu rozsahom ústavnej sťažnosti je potrebné podotknúť, že avizovaný rozsah je z hľadiska referenčných ustanovení stvárných v sťažnostnom petite tvorený čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru. Uvedenie čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru v dôvodoch ústavnej sťažnosti vyhodnotil ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa. Všetky sťažovateľom namietané nedostatky v rešpektovaní jeho práv je však možné zaradiť pod referenčné normy, ktoré sťažovateľ uviedol v petite ústavnej sťažnosti. To bolo dôvodom, pre ktorý ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na doplnenie petitu ústavnej sťažnosti o čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. napr. III. ÚS 351/2025).

7. V súvislosti s námietkou nedostatku odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov o väzbe ústavný súd východiskovo podotýka, že uplatnenie právomoci ústavného súdu predpokladá výlučne skúmanie toho, či také rozhodnutie rešpektuje ústavno-procesné princípy obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba. Pri posúdení napadnutého uznesenia nie je úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či je odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavno-právne akceptovateľné. Kasačný zásah ústavného súdu by mohlo podnietiť také rozhodnutie všeobecného súdu o väzbe, ktoré by zakladalo zjavný omyl či exces pri posudzovaní podmienok väzby, prípadne by bolo iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 98/2024). Zároveň ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenia rozhodnutí súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania tvoria podľa konštantnej rozhodovacej praxe

ústavného súdu z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. Hoci bolo uznesenie okresného súdu napadnutým uznesením podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušené, argumenty okresného súdu súvisiace s dôvodnosťou sťažovateľovej väzby krajský súd, realizujúc svoju prieskumnú právomoc ako sťažnostný orgán, nespochybnil, ba dokonca sa s nimi v napadnutom uznesení stotožnil. Z uvedeného dôvodu ústavný súd tam, kde sa to javí potrebné, poukáže aj na úvahy okresného súdu (m. m. napr. III. ÚS 44/2024).

8. Podstata ústavnej sťažnosti tkvie v dvoch argumentačných líniách. Sťažovateľ (i) vyjadruje nespokojnosť s odôvodnením záverov súdov, pokiaľ ide o dôvodnosť tzv. útekovej a preventívnej väzby, a zároveň (ii) nesúhlasí s dĺžkou väzobného konania ako celku.

9. V súvislosti s kritikou dôvodnosti tzv. útekovej väzby sťažovateľ najskôr uvádza, že sa nenachádzal na úteku, neskrýval sa a ani inak nemaril priebeh trestného stíhania. Ústavný súd v reakcii podotýka, že uvádzaná argumentácia smeruje k nenaplneniu hypotézy rozšíreného dôvodu tzv. opätovnej väzby podľa § 71 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku. Sťažovateľ však bol vo výsledku a na podklade napadnutého uznesenia vzatý s poukazom na odlišne koncipované ustanovenie § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku do tzv. prvoväzby. Krajský súd v tomto smere napravil pochybenie okresného súdu, vysvetliac, že aplikácia rozšíreného väzobného dôvodu v zmysle § 71 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku je namieste len pri opätovnom vzatí do väzby v prípade, ak bol obvinený (prípadne obžalovaný) v tej istej veci už z väzby prepustený. Sťažovateľ však v aktuálnej veci väzbu skôr nevykonával, pretože chronologicky predchádzajúcim uznesením zo 7. februára 2024 v spojení s uznesením z 27. februára 2024 bolo rozhodnuté o jeho nevzatí do väzby pri nahradení väzby. Avizovanej námietke preto nemožno priznať pozitívnu ústavnoprávnu relevanciu.

10. V ďalšej argumentácii sťažovateľ v podstate nesúhlasí s postupom podľa § 80 ods. 3 Trestného poriadku, teda s vydaním príkazu na zatknutie a následným vzatím do tzv. útekovej väzby pre nerešpektovanie obsahových implikácií prostriedkov nahradzujúcich väzbu v kontexte uznesenia zo 7. februára 2024 v spojitosti s uznesením z 27. februára 2024. Podľa tvrdenia sťažovateľa neplnenie povinností uložených v súvislosti so surrogáciou väzby nemalo charakter zavineného konania smerujúceho k mareniu trestného konania. Ústavný súd sa však s uvádzanou obranou s odkazom na závery okresného súdu a krajského súdu nemôže stotožniť. Predovšetkým, sťažovateľovi bola uložená povinnosť oznámiť súdu každú zmenu miesta svojho pobytu, avšak sťažovateľ sa na ním označenej adrese [REDAKOVANÉ] nezdržiaval, pretože býval na adrese „[REDAKOVANÉ]“ (kde bol aj 12. októbra 2025 zatknutý). To pritom sťažovateľ pri výsluchu aj potvrdil s tým, že na uvedenej adrese sa nezdržiava vyše mesiac, pričom okresný súd nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by sťažovateľ nebol schopný oznámiť súdu zmenu miesta svojho pobytu. Na opakované otázky, prečo neoznámil okresnému súdu zmenu svojej adresy, totiž sťažovateľ odpovedal vyhýbavo tak, že uvedené chcel oznámiť, až keď bude na „*stálej adrese*“. Ak ide o uloženú povinnosť byť zárobkovo činný, sťažovateľ síce tvrdil, že pracoval, avšak „*bez zmluvy*“, čo bezpochyby nemožno považovať za výkon legálnej zárobkovej činnosti. V čase rozhodovania okresného súdu o väzbe bol sťažovateľ nezamestnaný.

11. Okresný súd taktiež konštatoval, že na povinnosť pravidelne sa dostavovať sa k probačnému a mediačnému úradníkovi sťažovateľ v podstate rezignoval, pretože z 12 dohodnutých termínov

probácie sa dostavil na 3 termíny a v ostatných prípadoch sa nedostavil buď bez ospravedlnenia, alebo s nedostatočným ospravedlnením, ktoré dodatočne nepreukázal. Ani argumentácii o objektívnych prekážkach plnenia povinnosti dostavovať sa k probačnému a mediačnému úradníkovi nemožno priznať dôvodnosť. Aj keď sťažovateľ upriamuje pozornosť na potrebu starostlivosti o chorú priateľku, ako vyplýva zo sťažostnej argumentácie recipovanej do napadnutého uznesenia, k probačnému a mediačnému úradníkovi sa nedostavoval aj z roztržitosti, resp. preto, lebo si zapatrošil lístok, na ktorom bol uvedený dátum a čas stretnutia. V súvislosti s neriadnym ospravedlňovaním z termínov probácie neunikla pozornosti ústavného súdu správa probačného a mediačného úradníka (s. 1 a 2 uznesenia okresného súdu), odkiaľ konkrétne vyplýva, že sťažovateľ sa z avizovaných stretnutí ospravedlnil v jednom prípade vo veľmi krátkom časovom predstihu (18 minút), v inom prípade s tým, že „*má toho veľa*“ a podobne. V celkovom kontexte je preto ústavne konformný záver o ignorovaní probačného dohľadu sťažovateľom, ktoré v spojení s nezdržiavaním sa sťažovateľa na ním uvedenej adrese vyvolalo podstatne negatívny vplyv aj na kontrolu uloženého zákazu požívania alkoholu.

12. Ako ústavne dôvodnú nemožno vyhodnotiť ani argumentáciu o tom, že sťažovateľ nemaril vykonávanie hlavného pojednávania. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na štyri termíny hlavného pojednávania (15. novembra 2024, 21. marca 2025, 2. apríla 2025 a 14. mája 2025) s tým, že z prvých dvoch termínov sa riadne a včas ospravedlnil a v ďalších dvoch termínoch sa hlavné pojednávanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti. Zo s. 2 uznesenia okresného súdu však vyplýva, že sťažovateľovi bolo zaslané predvolanie na celkom odlišný termín hlavného pojednávania (23. septembra 2025), ktoré si na adrese uvedenej súdu na účely doručovania písomností neprevzal a zmienené predvolanie bolo súdu vrátené 12. augusta 2025. V tomto kontexte je teda ústavne korektný záver krajského súdu o tom, že neprevzatie predvolania na hlavné pojednávanie na adrese, ktorú na ten účel sťažovateľ uviedol, malo za následok zmarenie termínu hlavného pojednávania.

13. Z už uvedeného sa ústavný súd dostatočne presvedčil, že všeobecné súdy primeraným spôsobom odôvodnili vzatie sťažovateľa do tzv. útekovej väzby s poukazom na § 80 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého v danej veci aj konali. Ústavný súd nevyklučuje, že porušenie niektorej z povinností uložených sťažovateľovi mohlo byť tolerovateľné, avšak, ako podotkol okresný súd, aj porušenie niektorých z uložených príkazov bez ospravedlniteľného dôvodu môže viesť k založeniu potreby trestného stíhania sťažovateľa vo väzbe. Súdy pritom konkrétnym spôsobom pomenovali skutočnosti vytvárajúce náležitú skutkovú oporu pre dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením sťažovateľa, že jeho väzba je v rozpore s ústavnými požiadavkami, keďže napadnuté uznesenie je dostatočne preskúmateľné a väzba sťažovateľa je zdôvodnená ústavne udržateľným spôsobom.

14. Ani námietke o absencii dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno priznať procesný úspech. Ústavný súd nespochybňuje, že sťažovateľ bol vzatý do tzv. preventívnej väzby 19. novembra 2025 s určitým časovým odstupom od spáchania skutkov, ktoré sa mu dávajú za vinu v aktuálnej trestnej veci. Avizovaný dôvod väzby však bol daný už skôr, a to prinajmenej vo februári 2024, keď bolo rozhodnuté o nevzatí sťažovateľa do väzby a jeho ponechaní na slobode pri nahradení väzby. Toto dobrodenie však sťažovateľ evidentne nezúročil, čo viedlo k jeho následnému vzatiu do väzby podľa § 80 ods. 3 Trestného poriadku. Dôvodnosť tzv. preventívnej väzby môže aj podľa judikatúry ústavného súdu nachádzať oporu v predošlých odsúdeniach väzobne stíhanej osoby, a to tak nezahladených, ako aj zahladených (m. m. napr. I. ÚS 1/2015,

III. ÚS 375/2025). Sťažovateľ je na základe obžaloby aktuálne stíhaný (okrem iného) aj pre zločin lúpeže, pričom minulé odsúdenia za úmyselné trestné činy mali okrem majetkovej povahy aj násilný charakter (opakovaná lúpež). Podstatné sa javí, že potreba väzobného stíhania sťažovateľa sa následne opiera aj o ďalšie konkrétne skutočnosti, zovšeobecnene povedané, o povahové črty sťažovateľa. Sťažovateľ bol na podklade znaleckého posudku z roku 2022 charakterizovaný ako egocentrická osoba s anti-sociálnymi a zvýraznenými agresívnymi tendenciami a so zvýšeným rizikom recidívy s tým, že znalec uvádzané závery potvrdil aj 7. februára 2024 v konaní pred súdom. Ani tvrdenie sťažovateľa o pozitívnom správaní počas skoršieho výkonu trestu odňatia slobody v inej trestnej veci nie je dôvodné, pretože znalec podotkol, že ani niekoľkoročný výkon tohto trestu na osobnostnom profile sťažovateľa nič nezmenil. Navyše, ústavnej udržateľnosti záveru o dôvodnosti tzv. preventívnej väzby, ako aj nemožnosti jej nahradenia miernejšími prostriedkami, zodpovedá nielen početná priestupková minulosť sťažovateľa, ktorá dokresľuje jeho negatívny vzťah k rešpektovaniu právnej regulácie (m. m. napr. IV. ÚS 545/2025), ale aj skutočnosť, že sťažovateľ je nezamestnaný (m. m. napr. III. ÚS 22/2025).

15. K dôvodnosti stíhania sťažovateľa v tzv. preventívnej väzbe ústavný súd dodáva, že rozhodovanie o väzbe sa odohráva iba v rovine pravdepodobnosti, a nie istoty, čo sa týka dôsledkov, ktoré môžu nastať, ak sťažovateľ nebude držaný vo väzbe. Inými slovami, pri rozhodovaní o väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku postačuje reálna hrozba, že sťažovateľ bude konať tak, ako predpokladá uvedený dôvod väzby. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby (m. m. napr. II. ÚS 348/2016). Krajským súdom uvádzané a do tohto uznesenia vyššie recipované okolnosti sú pritom z hľadiska obmedzenia osobnej slobody väzbou príhodné. Nemožno tak prisvedčiť sťažnostnej argumentácii, že vzatie sťažovateľa do tzv. preventívnej väzby je v ústavno-právnej rovine neakceptovateľné.

16. Ostatná sťažnostná línia súvisí s dĺžkou konania o väzbe, ktoré malo podľa tvrdenia sťažovateľa trvať na dvoch stupňoch 51 dní. Sťažovateľ konkrétne uvádza, že k jeho zatknutiu došlo 12. októbra 2025, okresný súd rozhodol o vzatí do väzby 13. októbra 2025, obhajca bol sťažovateľovi ustanovený 24. októbra 2025, pričom opatrenie o ustanovení obhajcu malo byť obhajcovi doručené 30. októbra 2025. Sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu odôvodnil ustanovený obhajca 3. novembra 2025, krajský súd o nej rozhodol napadnutým uznesením 19. novembra 2025 a napadnuté uznesenie malo byť sťažovateľovi doručené 2. decembra 2025. Ústavný súd v reakcii predovšetkým poznamenáva, že časový úsek väzobného konania v rozsahu doplnenia sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu odôvodnením nemožno podľa judikatúry ústavného súdu pričítať na vrub súdom, keďže ide o úkon, ktorý súd ovplyvniť nemohol (m. m. napr. III. ÚS 353/2025). Konanie o sťažovateľovej väzbe tak v rozsahu, ktorý možno pričítať všeobecným súdom, trvalo na dvoch stupňoch vrátane doručovania napadnutého uznesenia nanajvýš 47 dní.

17. Pokiaľ ide o dĺžku konania na okresnom súde, ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti dopytom na okresnom súde z 29. januára 2026 zistil, že spis bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti 11. novembra 2025. Konanie na okresnom súde tak trvalo 30 dní, z čoho možno okresnému súdu pričítať na ťarchu (pri zohľadnení časového úseku potrebného na odôvodnenie sťažnosti) 26 dní. Uvádzaná lehota je síce hraničná, avšak okresný súd nebol z hľadiska realizácie procesných úkonov pasívny, keďže sťažovateľovi bolo potrebné ustanoviť obhajcu podľa § 40 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 37

ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Nemožno tak hovoriť o neakceptovateľnej dobe, ktorá by na jednom stupni súdu presahovala dobu jedného mesiaca, a ani o nečinnosti trvajúcej týždne. Krajský súd rozhodol o sťažovateľovej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu už 19. novembra 2025, teda po 8 dňoch od predloženia veci. Takúto lehotu nemožno hodnotiť ako ústavne nekorektnú, pretože vec bola vybavená prednostne a urýchlene. Ako vyplýva z ústavnej sťažnosti, napadnuté uznesenie bolo doručené sťažovateľovi 2. decembra 2025, teda po 13 dňoch od rozhodnutia krajského súdu. Takáto lehota sa javí ústavno-právne akceptovateľná so zreteľom na prax Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý napríklad vo veci Michalák v. Slovenská republika (sťažnosť č. 30157/03) posúdil ako neprímerane dlhé obdobie, počas ktorého boli prijaté uznesenia doručované sťažovateľovi, lehoty v trvaní až 18 a 20 dní (m. m. napr. III. ÚS 418/2024). Ústavný súd zhrnuje, že dĺžka rozhodovania vo väzobnej veci sťažovateľa nebola ideálna, avšak s poukazom na uvádzané východiská formované rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj judikatúrou ústavného súdu ju nemožno vyhodnotiť ani ako ústavno-právne neudržateľnú.

18. Napokon, k námietke porušenia čl. 5 ods. 4 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že ochrana poskytovaná týmto ustanovením sa nevzťahuje na prvotné obmedzenie osobnej slobody, ako je to v prípade sťažovateľa, ale až na následnú kontrolu zákonnosti väzby (m. m. napr. III. ÚS 22/2025). Uvádzané ustanovenie dohovoru je preto v okolnostiach sťažovateľovej veci nepoužiteľné.

19. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade napadnutým uznesením, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi napadnutým uznesením a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol v celosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho návrhmi uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu